

aga teised tema ealised külapoised olid ropud ja üleantud, kes mõbrast pilkasi ja hirvitasid, kui keegi juhtus külast läbi minema, ja viskasi ka wahest kiwidega järele. Wanemad olid rõõmsad, kui nägid, et nende lapsed nii terawad; aga et see rumal ja kõige sääduse wastu oli, ei tulnud nende meelegi. Nii kui wanemad ees, nenda lapsed taga järele, juba mitu põlwe kaswatud, kes ühestki häädusest ei taadnud.

Vahke olla on kerge asi ja ei maksa midagi waewa, waid teeb teised inimesed omale sõbraks. — Koppust ja rumalust ei armasta keegi haritud inime, waid hoiab ennast eemale. Olgu tema muidu kui tark ja rikas, siiski jääb üks halp ja narr inime maa pääle, kui ta seda sallib.

Sagedaste juhtus, et ka suurtsugu rahwast ja waesed inimesed külast läbi käisid ehk sõitsid, jooksid külapoised järele ja tegid mõnda rumalust, ja said ka mõne korra püksi mõdda; aga igakord, kui Hans seda nägi, siis keelisi tema teisi ja sai selle eest mõbraste käest kii-

tust ja oma külapoiste käest mullatükidega wastu pääd, et nendega ühes, nende rumaluse nõuus ei olnud. Oma maanitses teda alati ja ütles: „Wärstid ja kuningad teretawad oma alamaid lahke meele ja südamega, mispärast ei peaks siis teine taluinime mite teist tere-tama?“

Nüüd oli Hans 16 aastad wanaks saanud, kes emale iga päärw kõige töö juures abiks oli ja tema eluforda kergitas, kuidas ühe armsa lapse kord ja kohus peab olema.

Ühel päärwal istus Hans teiste poistega kõrtsi ulu all, kust suur maantee mõdda käis. Sääal tuli üks wana sakskõndides mõdda teed ja tahtis kirikumõisa poole minna. Üks joobnud mees astus teiste seast wälja, läks saksa wastu, hakkas tema ümbert kinni ja tahtis temaga tantsida, ja kui saksk ei tahtnud, siis wandus ja sõimas mees teda häbemata wiisil, mis üle teised kõik rõõmuustasid ja naersid; aga kui Hans seda nägi, et saksale liiga tehti, kargas ta temale appi, wiskas joobnud mehe kõrwale ja päästis nenda wana